

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCCXXXII. ad annum CCCCLI.

Parisiis, 1644

II. Quod in vna Domini Iesu persona gemina sit deitatis & humanitatis
asserenda natura.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14584

II.

Quicumque ergo sunt ita obcæcati, & a lumine veritatis alieni, vt Verbo Dei a tempore incarnationis humanæ carnis denegent veritatem; ostendât in quo sibi Christianum nomen vsurpent, & cum euangelio veritatis qua ratione concordent, si per beatæ Virginis partum, aut caro sine deitate, aut deitas est orta sine carne. Sicut enim negari non potest (euangelista dicente) quod *Verbum caro factum est, & habitauit in nobis*: ita negari non potest (beato Paulo apostolo prædicante) quod *Deus erat in Christo, mundum reconcilians sibi*. Quæ autem reconciliatio esse posset, qua humano generi propitiaretur Deus, nisi omnium causam mediator Dei hominumque susciperet? Quæ vero ratione veritatem mediatoris impleret, nisi qui in forma Dei æqualis est Patri, in forma serui particeps esset & nostri: vt mortis vinculum, vnus præuaricatione contractum, vnus morte (qui solus morti nihil debuit) solueretur: effusio enim pro iniustis sanguinis iusti Christi, tam potens fuit ad priuilegium, tam diues ad precium, vt si vniuersitas captiuorum in redemptorem suum crederet, nullum diaboli vincula retinerent, quoniam sicut Apostolus ait: *Vbi abundauit peccatum, superabundauit & gratia*. Et cum sub peccati præiudicio nati potestatem acceperint ad iustitiam renascendi, validius factum est donum libertatis, quam debitum seruitutis. Quam itaque sibi in huius sacramenti præsidio spem relinquunt, qui in Salvatore nostro negant humani corporis veritatem? Dicant quo sacrificio reconciliati. dicant quo sanguine sint redempti. *Quis est* (vt ait Apostolus) *qui tradidit semetipsum pro nobis oblationem & hostiam Deo in odorem suauitatis*? Aut quod vnquam sacrificium sacratius fuit, quam quod verus & æternus pontifex altari crucis, per immolationem suæ carnis, imposuit? Quamuis enim multorum sanctorum in conspectu Domini preciosa mors fuerit, nullius tamen infantis occisio redemptio fuit mundi. Acceperunt iusti, non dederunt coronas, & de fortitudine fidelium exempla nata sunt patientiæ, non dona iustitiæ. Singulares quippe in singulis mortes fuerunt, nec alterius quisquam debitum suo sine persoluit, cum inter filios hominum vnus solus Dominus noster Iesus Christus, qui ve-

Ioh. 1.

2. Cor. 5.

Rom. 5.

Ephes. 5.

Psal. 115.

re erat agnus immaculatus, extiterit, in quo omnes crucifixi, omnes mortui, omnes sepulti, omnes sunt etiam suscitati. De quibus ipse dicebat: *Cum exaltatus fuero a terra, Ioh. 12. omnia traham ad meipsum.* Fides etenim vera iustificans impios, & creans iustos, ad humanitatis suæ tracta participem, in illo acquirit salutem, in quo solo homo se inuenit innocentem, liberum habens per gratiam Dei de eius potentia gloriari, qui contra hostem humani generis in carnis nostræ humilitate congressus, his victoriam suam tribuit, in quorum corpore triumphauit. Licet ergo in vno Domino Iesu Christo, vero Dei atque hominis filio, Verbi & carnis vna persona sit, quæ inseparabiliter atque indiuisè communes habeat actiones; intelligendæ tamen sunt ipsorum operum qualitates, & sinceræ fidei contemplatione cernendum est, ad quæ prouehatur humilitas carnis, & ad quæ inclinetur altitudo diuinitatis. Quid sit Luc. 1. & 2. quod caro sine Verbo non agit, & quid sit quod Verbum sine carne non efficit. Sine Verbi enim potentia nec conciperet Virgo nec pareretur, & sine veritate carnis obuoluta pannis infantia non iaceret. Sine Verbi potentia non adorarent magi puerum, stella indice declaratum: & sine Matth. 2. veritate carnis non iuberetur in Ægyptum trāsferri puer, Ibidem. & ab Herodis persecutione subduci. Sine Verbi potentia non diceret vox Patris missa de cælo: *Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi bene complacui, ipsum audite: & sine veritate* Matth. 3. carnis non protestaretur Ioannes: *Ecce agnus Dei, ecce qui tollit peccata mundi.* Sine Verbi potentia non fieret redintegratio debiliū, & viuificatio mortuorum: & sine veritate carnis, nec cibus ieiuno, nec somnus esset necessarius fatigato. Postremo, sine Verbi potentia non se Dominus Ioh. 14. Patri profiteretur æqualem: & sine veritate carnis non idem diceret Patrem se esse maiorem: cum catholica fides vtrumque suscipiat, vtrumque defendat, quæ secundum confessionem beati apostoli Petri, vnum Christum Matth. 16. Dei viui filium, & hominem credit, & Verbum. Quamuis itaque ab illo initio, quo in vtero Virginis Verbum caro factum est, nihil vnquam inter vtramque formam diuisionis extiterit, & per omnia incrementa corporea vnius personæ fuerint totius temporis actiones, ea ipsa tamen, quæ inseparabiliter facta sunt, nulla commixtione

confundimus, sed quid cuius formæ sit ex operum qualitate sentimus. Nec diuina enim humanis præiudicant, nec humana diuinis: cum ita in idipsum vtraque concurrant, vt in eis nec proprietates absumantur, nec persona geminetur. Dicant ergo isti hypocritæ, qui cæcis mentibus lumen nolunt recipere veritatis, in qua forma crucis ligno Dominus maiestatis Christus affixus sit? quid iacuerit in sepulchro? & reuoluto monumenti lapide, quæ tertio die caro resurrexerit? & in qua post resurrectionem suam non credentes quosdam discipulos arguebat, & hæsitationem cunctantium confutabat, cum diceret: *Palpate & videte quia spiritus carnem & ossa non habet, sicut me videtis habere?* Et apostolo Thomæ: *Infer manum tuam in latus meum, & vide manus meas & pedes, & noli esse incredulus, sed fidelis?* Qua vtique manifestatione corporis sui iam hæreticorum mendacia destruebat: vt vniuersa ecclesia, Christi imbuenda doctrinis, hoc sibi non dubitaret credendum, quod apostoli susceperant prædicandum. At si in tanta luce veritatis tenebras suas hæretica obduratio non relinquit, ostendant, vnde sibi spem vitæ polliceantur æternæ, ad quam nisi per mediatorem Dei & hominum hominem Iesum Christum non potest perueniri. Sicut enim ait beatus Petrus apostolus: *Non est aliud nomen datum hominibus sub cælo, in quo oporteat nos saluos fieri; nec est redemptio captiuitatis humanæ, nisi in sanguine eius, qui dedit semetipsum redemptionem pro omnibus.* Et qui (sicut prædicat B. apostolus Paulus) *cum in forma Dei esset, non rapinam arbitratus est esse se æqualem Deo, sed semetipsum exinaniuit, formam serui accipiens, in similitudinem hominum factus, & habitu inuentus vt homo. Humiliauit semetipsum, factus obediens vsque ad mortem, mortem autem crucis. Propter quod & Deus exaltauit illum, & donauit illi nomen, quod est super omne nomen, vt in nomine Iesu omne genu flectatur, cælestium, terrestriũ, & infernorum, & omnis lingua confiteatur, quia Dominus Iesus Christus in gloria est Dei Patris.* Cum ergo vnus sit Dominus Iesus Christus, & veræ deitatis veræque humanitatis in ipso vna prorsus eademque persona sit, exaltationem tamen, qua illum (sicut Doctor gentium dicit) *exaltauit Deus, & donauit illi nomen, quod super omne nomen excellit, ad eam intelligimus pertinere formam, quæ ditanda erat*

tantæ

Ioan. 19.
Ibidem.

Matth. 29.
Luc. 24.

Luc. vi.

Ioan. 20.

Act. 4.

1. Tim. 2.

Philip. 2.

Ibidem.

tantæ glorificationis augmento. In forma quippe Dei æqualis erat Filius Patri, & inter Genitorem atque Vnigenitum nulla in essentia erat discretio, nulla in maiestate diuersitas, nec per incarnationis mysterium aliquid decesserat Verbo, quod ei Patris munere redderetur. Forma autem serui, per quam impassibilis deitas sacramentum magnæ pietatis impleuit, humana humilitas est, quæ in gloriam diuinæ potestatis euecta est in tantâ vnitatem, ab ipso conceptu Virginis deitate & humanitate conferta, vt nec sine homine diuina, nec sine Deo agerentur humana. Propter quod sicut Dominus maiestatis dicitur crucifixus, ita qui ex sempiternitate æqualis est Deo, dicitur exaltatus: quia inseparabiliter (manente vnitate personæ) vnus atque idem est, & totus hominis filius propter carnem, & totus Dei Filius propter vnâ cum Patre deitatem. Quidquid enim in tempore accepit Christus secundum hominem accepit, cui, quæ non habuit, conferrentur. Nam secundum potentiam deitatis indifferenter omnia, quæ habet Pater, etiam Filius habet: & quæ in forma serui a Patre accepit, eadem in forma Dei etiam ipse donauit. Secundum formam enim Dei, *ipse & Pater vnus* Ioan. 10. *sunt*: secundum formam autem serui, *non venit facere voluntatem suam, sed voluntatem eius, qui misit eum*: secundum formam Dei, *sicut Pater habet vitam in semetipso, sic dedit & Filio vitam habere in semetipso*: secundum formam serui: *Tristis est anima eius vsque ad mortem*. Et idem ipse est, sicut ait Apostolus, *& diues, & pauper*. *Diues*, quia euangelista dicente, *In principio erat Verbum, & Verbum erat apud Deum, & Deus erat Verbum, hoc erat in principio apud Deum. Omnia per ipsum facta sunt, & sine ipso factum est nihil*. *Pauper* vero, quia propter nos *Verbum caro factum est, & habitauit in nobis*. Idem. Quæ autem est eius exinanitio, quæve paupertas, nisi formæ seruilis acceptio? per quam Verbi maiestate velata, dispensatio humanæ redemptionis impleta est. Nam quia captiuitatis nostræ resolui originalia vincula non poterât, nisi existeret homo nostri generis nostræque naturæ, quem peccati præiudicia non tenerent, & qui immaculato sanguine suo chirographum lethale dilueret, sicut ab initio erat diuinitus præordinatû: ita est in plenitudine præfiniti temporis factum, vt multis modis significata promissio,

2. Cor. 5.

in diu expectatum veniret effectum, nec posset esse ambiguum, quod continuis testificationibus semper fuerat nuntiatum. In magno autem sacrilegio se versari, hæreticorum manifestat impietas, cum sub specie deitatis honorandæ, humanæ carnis in Christo denegant veritatem, & religiose existimant credi, si dicatur in Salvatore nostro, verum non esse, quod saluat, cum ita secundum promissionem omnia sæcula percurrentem, mundus sit Deo reconciliatus in Christo, vt nisi Verbum dignaretur caro fieri, nulla posset caro saluari. Omne enim sacramentum fidei Christianæ, magno (vt hæretici volunt) decoloratur obscuro, si lux veritatis sub mendacio putatur latuisse phantasmatis. Non ergo quisquam sibi erubescendum existimet Christianus de nostri in Christo corporis veritate: quia omnes apostoli apostolorumque discipuli, & præclari ecclesiarum quique doctores, qui ad martyrii coronam, vel ad confessionis meruere gloriam peruenire, in huius fidei lumine splenduerunt, consonis vbique sententiis intonantes, quod in Domino Iesu Christo deitatis & carnis vna sit confitenda persona. Qua autem rationis similitudine, qua diuinorum voluminum portione, hæretica impietas se existimat adiuuari, quæ veritatem negat corporis Christi: cum hanc non lex testificari, non prophetia præcinere, non euāgelia docere, non ipse destiterit Christus ostēdere? Quarant per omnem seriem scripturarum, quo tenebras suas fugiant, non quo verum lumen obscurant: & per omnia sæcula ita veritatem inuenient coruscantem, vt magnum hoc & mirabile sacramentū, ab initio videant creditum, quod est in fine completū. De quo cum sanctarum literarū nulla pars fileat, sufficit quædam consona veritatis signa posuisse, quibus diligentia fidei splendidissima latitudine dirigatur, & sincera intelligentiæ luce perspiciat: quod in Filio Dei, qui se incessabiliter filium hominis & hominem profitetur, non sit Christianis erubescendum, sed constantissime gloriandum. Vt autem pietas tua cum venerabilium patrum prædicationibus nos concordare cognoscant: aliquantas eorum sententias huic credidi subiiciendas esse sermoni. Quibus si digneris attendere recensitis, non aliud nos prædicare reperies, quam quod sancti patres nostri toto orbe

docuerunt: nec quemquam ab illis, nisi solos impios hæreticos, discrepare. His igitur, gloriosissime & venerabilis imperator, quanta potui breuitate perstrictis, cum inspirata tibi diuinitus fide etiam nostram prædicationem vnitam esse cognosce, nec in aliquo nos ab euangelica apostolicaque doctrina, veta catholicæ professionis symbolo discrepare: quoniam sicut docet B. apostolus Paulus, *magnum est pietatis sacramentum, quod manifestatum est in carne, iustificatum est in spiritu, apparuit angelis, prædicatum est gentibus, creditum est in mundo, assumptum est in gloria.* 1. Tim. 3. Quid igitur tuæ vtilius salutis, quid tuæ congruentius potestati, quam vt paci ecclesiarum Domini tua constitutione prospicias, & in omnibus tibi subditis Dei dona defendas, neque vlla ratione patiaris per inuidiam diaboli ministros ipsius in cuiusquam fauore perniciæ, vt qui in hoc sæculo temporali emines regno, in æternū merearis regnare cum Christo?

III.

Sancti Hilarii Pictauiensis episcopi & confessoris, in libro secundo inter cetera: Vnum igitur hoc est immobile fundamentum, vna hæc felix fidei petra, Petri ore confessa: *Tu es* (inquit) *Christus filius Dei viui*, tanta in se argumenta sustinens veritatis, quantæ peruersitatū quæstiones & infidelitatis calumniæ mouebuntur. Iam in ceteris dispensatio voluntatis paternæ est. Virgo, partus, & corpus, post quæ crux, mors, inferi, salus nostra est. Humani enim generis causa, Dei filius natus ex Virgine est, & Spiritu sancto, ipso sibi in hac operatione famulante, & sua, Deividelicet inumbrante virtute, corporis sibi initia conseruit: & exordia carnis instituit, vt homo factus ex Virgine, naturam in se carnis acciperet, perque huius admixtionis societatem sanctificatum in eo vniuersi generis humani corpus existeret: vt quemadmodum omnes in se, per id, quod corporeum se esse voluit, conderentur, ita rursus in omnes ipse, per id, quod eius est inuisibile, referretur. Dei igitur imago inuisibilis pudorem humani exordii non recusauit, & per conceptionem, partum, vagitum, & cunas, omnes naturæ nostræ contumelias transcurrit. Quid tandem dignum a nobis tantæ dignationis affectui rependetur? Inenarrabilis a Deo originis vnus vnigenitus Deus, in corpusculi humani formam sanctæ Virginis vtero insertus, accrescit.

Concil. Tom. 7.

Hh ij